

Ce este Cina Domnului?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

Ce este Cina Domnului?

Ce este
Cina Domnului?

R.C. SPROUL

CE ESTE CINA DOMNULUI?

R.C. Sproul

© 2021 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Copyright © 2013 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. Translated by permission. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune. Publicată în original sub titlul *What Is the Lord's Supper?* de Ligonier Ministries (2013).

Traducerea: Editura MAGNA GRATIA. MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Design copertă: Ligonier Creative, Editura MAGNA GRATIA

ISBN 978-606-95267-6-7 (PDF)

ISBN 978-606-95267-7-4 (ePub)

ISBN 978-606-95267-8-1 (mobi)

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea cărții indiferent de modalitatea de folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicații pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Semnificația Paștelui	7
Capitolul 2. Instituirea Cinei Domnului	17
Capitolul 3. Culminarea Împărăției	23
Capitolul 4. Trup și sânge real?	31
Capitolul 5. Naturile lui Hristos	39
Capitolul 6. Prezența lui Hristos	43
Capitolul 7. Binecuvântare și judecată	51
Despre autor	61

Capitolul 1

SEMNIFICAȚIA PAȘTELUI

La însăși inima vieții și a închinării comunității creștine primare era celebrarea Cinei Domnului. În perioada timpurie a istoriei bisericii, celebrarea Cinei sfinte era cunoscută prin diferite nume. Pe de o parte, biserica primară obișnuia să se strângă și să celebreze ceea ce ei numeau o „sărbătoare agape”, sau o „sărbătoare a dragostei”, prin care celebra dragostea lui Dumnezeu și dragostea de care se bucurau reciproc prin această masă sfântă, care era luată între creștini.

Sacramentul a fost denumit Cina Domnului pentru că făcea referire la ultima cină pe care Isus a avut-o cu ucenicii Lui în Odaia de Sus, în noaptea dinaintea morții Sale. În biserica primară și în perioada ulterioară, Cina Domnului era denumită *euharistie*, termenul provenind din cuvântul din limba greacă *eucharisto*, cu sensul de „a mulțumi”. Astfel, una dintre fațetele Cinei Domnului a fost strângerea laolaltă a poporului lui Dumnezeu pentru a-și exprima recunoștința față de ceea ce Hristos a făcut pentru el prin moartea Sa.

Cina Domnului este un eveniment care își are rădăcinile nu doar în circumstanțele din Odaia de Sus, ci ele merg înapoi în istorie până la celebrarea vechi-testamentară a Paștelui. În fapt, vă puteți aminti că, înainte ca Isus să instituie Cina Domnului în Odaia de Sus, El le ceruse ucenicilor Lui să Îi asigure o cameră ca să se poată întâlni cu această ocazie, pentru că El urma să intre în patima Sa. El știa că judecata, moartea, învierea și întoarcerea Lui la Tatăl erau iminente, așa că le-a spus ucenicilor Lui: „Îmi doresc mult să iau Paștele cu voi pentru ultima oară”.

Contextul imediat în care Isus a instituit Cina Domnului era legat de celebrarea sărbătorii Paștelui împreună cu ucenicii Lui. Legătura dintre Cină și Paște se vede nu doar prin cuvintele pe care le adresează ucenicilor Lui, ci și prin expresiile asemănătoare folosite de apostolul Pavel când îi scria bisericii din Corint. Acolo, el scrie: „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Cor. 5:7). Este clar că acea comunitate apostolică vedea o legătură între moartea lui Hristos și celebrarea Paștelui din Vechiul Testament.

Ca să ne apropiem mai mult de aceasta, trebuie să mergem înapoi către paginile Vechiului Testament și să observăm contextul istoric al instituirii Paștelui. Trebuie să ne amintim de starea de robie a poporului Israel din Egipt, sub dominația unui faraon nemilos. Aduceți-vă aminte că poporul suferea mult, căci ei gemeau și

suspinau în suferințele lor, dar aceste gemete nu au trecut neauzite. Înțelegem că Dumnezeu s-a înfățișat în pustietatea din Madian înaintea bătrânului Moise, care trăia exilat ca un fugar din fața forței lui faraon din acea vreme. Când Dumnezeu i-a apărut lui Moise și i-a vorbit din rugul aprins, El a spus: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” (Exod 3:5).

În acea întâlnire, Dumnezeu îi cere lui Moise să meargă la faraon și la poporul evreu pentru a le transmite cuvântul Lui. Ne amintim că Moise s-a simțit nepotrivit pentru acea sarcină și s-a întrebat cum avea să fie în stare să transmită cuvântul lui Dumnezeu fără a avea vreo autoritate în fața lui faraon sau a poporului Israel. În esență, Moise spunea: „De ce să mă urmeze pe mine? De ce să mă creadă?” Dacă ar fi să parafrazăm, Dumnezeu i-a răspuns astfel: „Uite cum stă treaba, tu te duci acolo. Le spui că am auzit strigătele poporului Meu și îi spui lui faraon că Eu zic, ‚lasă-Mi poporul să meargă pe muntele pe care o să li-l arăt, unde Mi se vor închina’, și îi spui poporului să își facă bagajele și să îl părăsească pe faraon și Egiptul”. De aceea, Dumnezeu l-a împuternicit pe Moise cu abilitatea de a face minuni pentru a autentifica originea acestui mesaj incredibil.

Ceea ce a avut loc acolo a fost întrecere de voință și putere între Dumnezeu, prin Moise, și vrăjitorii de la curtea lui faraon. În foarte scurt timp, șmecheriile

vrăjitorilor s-au terminat, iar puterea lui Dumnezeu s-a dovedit prin Moise în modalități dramatice. Au existat în total zece plăgi, dar în primele nouă vedem o creștere a caracterului dramatic și a conflictului dintre Moise și faraon. Cum venea o plagă asupra egiptenilor, faraon părea că se supune și spune: „Bine, plecați, ia-ți poporul și pleacă”. Dar imediat ce ieșea fraza de pe buzele lui faraon, Dumnezeu avea să intervină și să îi împietrească inima. Această împietrire s-a făcut pentru a-i arăta foarte clar poporului Israel că răscumpărarea lor venea din mâna lui Dumnezeu, nu din clemența lui faraon. De aceea, lupta avea să continue. O altă plagă avea să cadă asupra egiptenilor, faraon părea că cedează, Dumnezeu continua să îi împietrească inima, așa că liderul Egiptului revenea rapid la dorința de a ține poporul în captivitate. Un alt conflict era pus în scenă, după care un altul și un altul până când, în final, faraon s-a săturat de Moise și i-a spus: „Ieși de la mine! Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri”. Iar Moise a răspuns astfel: „Da, nu mă voi mai arăta înaintea ta”.

Acesta a fost momentul în care Dumnezeu l-a anunțat pe Moise de a zecea plagă pe care avea să o aducă asupra egiptenilor. Această plagă a fost cea mai rea dintre toate, pentru că implica moartea fiilor întâi născuți ai tuturor egiptenilor, inclusiv a fiului lui faraon. De aceea, Dumnezeu i-a spus lui Moise:

„Voi mai aduce o urgie asupra lui Faraon și asupra Egiptului. După aceea, vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați de tot, chiar vă va izgoni de aici. Vorbește cu poporul, ca atunci fiecare să ceară de la vecinul său și fiecare de la vecina ei, vase de argint și vase de aur”. Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea Egiptenilor. Chiar Moise era foarte bine văzut în țara Egiptului, înaintea slujitorilor lui Faraon și înaintea poporului. Moise a zis: „Așa vorbește Domnul: ,Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt; și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al roabei care stă la râșniță, și până la toți întâii-născuți ai dobitoacelor. În toată țara Egiptului vor fi țipete mari, așa cum n-au fost și nu vor mai fi. Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între Egipteni și Israel. Atunci toți acești slujitori ai tăi se vor pogori la mine și se vor închina până la pământ înaintea mea, zicând: „Ieși, tu și tot poporul care te urmează!” După aceea, voi ieși. Moise a ieșit de la Faraon, aprins de mânie. Domnul i-a zis lui Moise: „Faraon n-are s-asculte de voi, pentru ca să se înmulțească minunile Mele în țara Egiptului” (Exod 11:1-9).

Apoi, la începutul capitolului al 12-lea din cartea Exod, Dumnezeu îl cheamă pe Moise și instituie celebrarea Paștelui. Trebuie să analizăm următoarea narațiune din cartea Exod, pentru că ea are un impact foarte

dramatic asupra vieții ulterioare a poporului Israel. Iată cum este descrisă instituția celebrată în Odaia de Sus de Isus și ucenicii Lui:

Domnul le-a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Israel, și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta. Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara. Să ia din sângele lui, și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azime și cu verdețuri amare. Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele. Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineața; și, dacă va rămânea ceva din el pe a doua zi dimineața, să-l ardeți în foc. Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare, și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului. În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului, și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul. Sângele

vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. (Exod 12:1-13).

Acest lucru este critic pentru că noi cunoaștem că sacramentele Noului Testament sunt înțelese în viața bisericii deopotrivă ca semne și peceti a ceva de o importanță extrem de mare.

Un sacrament ne oferă un semn dramatic care ne abate privirile de la ritualul în sine la un adevăr al răscumpărării care este crucial pentru viața poporului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a instituit Paștele în Vechiul Testament, El i-a spus lui Moise următoarele lucruri, dacă ar fi să parafrazăm cuvintele transmise cu acea ocazie:

Luați acest animal, acest miel care este fără cusur, și ucideți-l. Luați-i sângele și marcați cu el intrarea în casele voastre. Puneți sângele pe pragul de sus și pe stâlpii ușilor, ca un semn care să deosebească poporul lui Dumnezeu, așa încât, atunci când îngerul morții vine ca să-i lovească pe primii născuți din țară și să pună în aplicare judecata Mea asupra egiptenilor, distrugerea să cadă doar asupra egiptenilor. Voi face diferență între poporul pe care l-am chemat din lume ca să fie poporul Meu sfânt, cu care voi încheia legământ, și cei care i-au înrobit. Astfel, mânia Mea va cădea asupra Egiptului, dar nu asupra poporului Meu. Îngerul va trece pe lângă fiecare casă marcată cu sângele mielului, și o vaocoli.

Semnul acestui ritual a fost în realitate un semn al eliberării. El a fost un semn al răscumpărării, pentru că avea sensul că acei oameni aveau să scape de mânia lui Dumnezeu.

Calamitatea ultimă înseamnă să fii obiectul mâniei lui Dumnezeu. Hristos își salvează poporul de mânia Tatălui. Nu doar că noi suntem mântuiți *de* Dumnezeu, ci suntem mântuiți *din* mâinile lui Dumnezeu, iar această idee este ilustrată dramatic în sărbătoarea Paștelui, așa cum este relatat în cartea Exod. Semnul de pe uși făcut cu sângele mielului avea sensul că evreii urmau să fie salvați de expunerea dramatică la mânia lui Dumnezeu.

De aceea, în acea noapte, îngerul morții a venit și i-a ucis pe întâii născuți ai egiptenilor, dar poporul lui Dumnezeu a fost ocolit. După aceasta, Moise i-a scos din robie, trecând prin Marea Roșie și ducându-i către țara promisă, unde au devenit poporul lui Dumnezeu sub legământul lui Moise, primind Legea la Muntele Sinai. Ei au ieșit și s-au închinat lui Dumnezeu pe acel munte sfânt, dar, ca o amintire perpetuă a acestei răscumpărări, poporul Israel trebuia să celebreze Paștele în fiecare an de după aceea. Ei se adunau în casele lor, mâncau hrana cu ierburi amare și beau vinul, toate acestea pentru a-și aminti de felul cum Dumnezeu i-a salvat din Egipt. Ei au participat la această celebrare inițială cu toiegele în mâini, ca un popor gata să plece în orice clipă

pentru că Domnul a spus că ei trebuiau să fie gata să iasă din Egipt, din robie, pentru a merge în țara promisă imediat ce faraon și forțele lui erau distruși.

Când Isus a celebrat ultima Cină cu ucenicii Lui, El s-a îndepărtat de liturghia standard chiar în mijlocul acelei celebrări. El i-a dat un nou sens Paștelui atunci când a frânt pâinea nedospită, dându-i o nouă semnificație în felul următor: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi”. Apoi, după încheierea Cinei, El a luat vinul și a spus, cu alte cuvinte, „îi atașez acestui element un înțeles nou când celebrați Paștele, pentru că acest vin este sângele Meu. Nu sângele mielului din Vechiul Testament, al cărui sânge era pus pe pragul ușii, ci acest pahar este de acum sângele Meu”. În esență, Isus spunea, „Eu sunt Paștele. Eu sunt Mielul pascal. Eu sunt Acela care va fi jertfit pentru voi. Sângele Meu va fi pus pe ușa vieții voastre, așa încât să scăpați de mânia lui Dumnezeu”. De aceea, El a spus: „De acum înainte, acesta este sângele Meu, care se varsă pentru voi spre iertarea păcatelor voastre. Acesta este sângele unui nou legământ”. Isus a instituit acest nou legământ chiar în acea noapte, legământ care îl împlinește pe cel vechi, dându-i cea mai deplină și mai profundă expresie.

Capitolul 2

INSTITUIREA CINEI DOMNULUI

În Luca 22 citim următoarele:

Ziua praznicului Azimilor, în care trebuiau jertfite Paștele, a venit. Și Isus i-a trimis pe Petru și pe Ioan, și le-a zis: „Duceți-vă de pregătiți-ne Paștele, ca să mâncăm”. „Unde voiești să pregătim?” L-au întrebat ei. El le-a răspuns: „Iată, când veți intra în cetate, vă va ieși înainte un om, ducând un ulcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra, și spuneți-i stăpânului casei: ‚Învățătorul îți zice: Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mâncăm Paștele cu ucenicii Mei?’ Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata: acolo să pregătiți Paștele”. Ei au plecat, și au găsit așa cum le spusese El. Și au pregătit Paștele.

Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: „Am dorit mult să mâncăm Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu”. Și a luat un pahar, I-a mulțumit lui Dumnezeu, și a zis: „Luați paharul acesta, și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu”.

Apoi a luat pâine; și, după ce I-a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o zicând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, și li l-a dat, zicând: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi”. „Dar iată că mâna vânzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta. Negreșit, Fiul omului Se duce, după cum este rânduit. Dar vai de omul acela prin care este vândut El!” (v. 22:7–22).

În această descriere a instituirii Cinei Domnului, vedem că Isus se referă specific la două dimensiuni ale timpului – prezent și viitor.

În societatea noastră, noi măsurăm trecerea timpului referindu-ne în general la trecut, prezent și viitor. Când ne îndreptăm privirile către sensul și semnificația Cinei Domnului în viața comunității creștine, vedem că ea are importanță și aplicație în toate cele trei dimensiuni ale timpului.

Cina Domnului este legată de trecut în virtutea legăturii ei cu Paștele. În plus, lucrurile pe care Isus le-a spus în Odaia de Sus au avut loc ulterior, adică moartea Lui pe cruce, și sunt pentru noi, cei de azi, chestiuni care țin de trecut. El le spune ucenicilor că ei trebuiau să facă acest sacrament „spre pomenirea Lui”. Având în vedere că felul în care noi celebrăm Cina Domnului este o reamintire, elementul ei central se concentrează pe ceea ce a avut loc în trecut.

În Biblie vedem ceva denumit adeseori sacralizarea spațiului și a timpului. Altfel spus, vedem nenumărate exemple unde Dumnezeu sau poporul Său Israel au acordat o semnificație sfântă, sacră și consacrată unor anumite perioade și evenimente. Haideți să ne gândim la chemarea lui Moise de către Dumnezeu în pustia din Madian: „Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”” (Exod 3:5). Ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Moise era ceva de genul acesta: „Moise, acest loc de pe planetă este sacru acum, este un loc sfânt”. Ceea ce a făcut ca locul să fie sfânt nu era că Moise se afla acolo. Acela era un loc sfânt pentru că era un punct de intersecție între Dumnezeu și poporul Său. Dacă parcurgeți Vechiul Testament, veți observa existența unor locuri speciale unde Dumnezeu s-a întâlnit cu poporul Său sau a acționat cu putere pentru poporul Său. În astfel de situații, era un obicei ca oamenii să marcheze acel loc. În mod uzual, acest lucru se făcea prin construirea unui altar foarte simplu, folosind pietre.

De exemplu, când Noe a ajuns cu arca pe vârful muntelui Ararat și a ieșit din arcă, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut a fost să zidească un altar pentru a-și aminti în timp de locul unde Dumnezeu i-a eliberat pe el și familia lui din potop. După ce copiii lui Israel au trecut râul Iordan sub conducerea lui Iosua, și ei au ridicat un astfel de altar. Și vedem acest lucru făcut

în mod repetat. Când Iacov a avut vedenia de noapte, în care Dumnezeu urca și cobora din ceruri, el a numit acel loc Betel, deoarece „cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut” (Gen. 28:16). Astfel, el a luat piatra pe care o folosise ca pernă în acea noapte, a uns-o cu untdelemn și a așezat-o ca un semn pentru locul în care Dumnezeu i-a apărut în vis și i-a făcut o făgăduință.

În Biblie vedem în mod repetat evenimente care marchează sacralizarea spațiului. Și vedem și astăzi acest lucru. În urmă cu câțiva ani, s-a întâmplat un accident tragic și fatal foarte aproape de locuința mea, iar în acel accident una dintre victime a fost o fetiță care era gimnastă. Ea locuia pe strada mea, așa că, în drumul meu către birou, trec mereu pe lângă pomul de care mașina s-a izbit. Chiar și azi există tot felul de amintiri, flori și cruci care marchează locul unde fetița a murit. Și noi toți avem locuri speciale în viețile noastre. Ele pot fi speciale din motive bune sau rele, dar le socotim într-un fel sfinte pentru noi, și uneori chiar marcăm acest lucru prin niște semne fizice.

Noi nu doar că avem locuri sacre în Scriptură, ci avem și momente sacre. Sărbătorile din Vechiul Testament implicau și sacralizarea timpului. În ceea ce privește Paștele, Dumnezeu poruncise ca poporul Israel să îl celebreze anual, amintindu-le astfel de răscumpărarea din robia egipteană prin marcarea unui moment sacru

în calendarul anual, moment rezervat sărbătorii Paștelui. Acela era un moment sacru.

Dar și noi marcăm anumite zile sacre în calendarul bisericii. Noi mergem la biserică duminica pentru a ne reaminti că Isus a înviat într-o duminică dimineața. Noi celebrăm adeseori sărbătoarea Cincizecimii. De asemenea, sărbătorim Paștele și Crăciunul. Noi celebrăm toate aceste zile pentru că, la nivelul nostru, de ființe umane, în umanitatea noastră este ceva adânc înrădăcinat să avem momente sacre. Noi vrem să ne amintim de acele momente care sunt cele mai importante pentru noi din întreaga istorie. De aceea, ne sărbătorim zilele de naștere ca și cum ar fi ceva sacru legat de ele. Ele sunt sacre în sensul în care sunt extraordinare și speciale pentru noi. Este bine să ne amintim de ziua când am venit în această lume. Noi ne celebrăm zilele de căsătorie, pentru că vrem să ne amintim de importanța lor.

Sunt sigur că Domnul nostru a înțeles această nevoie umană de a recapitula și de a ne reaminti de momente importante. Când El i-a adunat pe ucenicii Lui în Odaia de Sus, unul dintre elementele acestei instituții a fost porunca Lui de a repeta această Cină în amintirea Lui. „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea” (Luca 22:19). Într-un sens, ceea ce Hristos a spus este că „știu că am fost Învățătorul vostru vreme de trei ani. Am făcut multe lucruri, și pe unele dintre ele nu le veți putea uita. Dar orice ar fi, nu uitați de ceea ce facem aici, pentru că

În următoarele 24 de ore veți trece prin cel mai important lucru pe care îl voi face pentru voi. De aceea, să nu-l uitați niciodată. Va trebui să vă reamintiți de Mine. Vă reamintiți de moartea Mea, de vărsarea sângelui Meu, de frângerea trupului Meu, lucruri care se vor petrece mâine. Să nu uitați niciodată de acestea”. Și tot așa, biserica și-a amintit vreme de 2000 de ani de moartea lui Hristos prin acest memorial sacru al Cinei Domnului.

De asemenea, Isus a înțeles legătura tradițională evreiască dintre apostazie și uitare. Lingvistic vorbim, acea legătură se găsește tocmai în cuvântul *apostat*, care are sensul de „a abandona sau a uita”. Un *apostat* este cineva care a uitat de lucrurile față de care s-a angajat. În acest sens, trebuie să ne amintim de Psalmul 103, unde David exclamă: „Binecuvântează-L, suflete, pe Domnul, și *nu uita* nici una dintre binefacerile Lui”.

Isus a murit acum două mii de ani, și nu trece nicio secundă în care să nu existe oameni undeva în această lume care să se așeze, să frângă pâinea, să bea vinul și să își amintească de moartea lui Hristos până va veni El.

Capitolul 3

CULMINAREA ÎMPĂRĂȚIEI

În Evanghelia după Luca citim următoarele: „Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să le judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” (Luca 22:28-30).

Isus se concentrează aici pe culminarea viitoare a Împărăției Sale. El este Cel despre care Tatăl a afirmat că este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. El a menționat că Tatăl Său I-a dat o Împărăție și, în aceeași manieră, El le dă ucenicilor Lui Împărăția lui Dumnezeu și le promite că va exista o vreme în viitor când El va sta cu ei la masa Lui. În această afirmație a lui Isus se găsește implicit făgăduința anticipată a nunții Mielului, marea ceremonie a lui Hristos și a miresei Lui, care va avea loc în Cer (Apoc. 19:6-10).

Haideți, în primul rând, să aruncăm o privire asupra Vechiului Testament, unde să vedem, pe scurt, câteva

indicii ale acestei așteptări viitoare. Psalmul 23 spune următoarele:

Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie. (v. 1-4)

David L-a asemănat pe Domnul Dumnezeu cu un păstor. David însuși venea din rândul păstorilor, așa că el știa ce sens avea imaginea despre care el vorbea. El știa că sarcina unui păstor este să aibă grijă de oi. Dacă ai văzut vreodată o turmă de oi, știi cât de zăpăcite sunt ele în umbletele lor dacă nu le conduce cineva. În acest pasaj biblic, Bunul Păstor duce oile pe pășuni verzi, nu le duce aproape de ape recezi ca nu cumva să cadă în apă și să moară, ci le dă un loc aproape de ape liniștite. Acestea sunt locuri sigure unde ele se pot adăpa și își pot potoli setea. Apoi Păstorul conduce oile pe căile neprihănirii. Chiar dacă ele umblă prin valea umbrei morții, ele nu se tem, pentru că Păstorul este cu ele. El le mângâie cu toiagul și cu nuiua Lui. El folosește nuiua ca să apere oile de lupi și își folosește toiagul ca să le strângă în turmă și să le păzească în prezența Sa sigură.

În mijlocul tuturor acestor imagini frumoase ale lui Dumnezeu ca un bun Păstor, David continuă spunând:

„Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el” (v. 5). Dumnezeu Își răzbună poporul, și El face acest lucru chiar în prezența acelor care îl acuză pe nedrept. În esență, David a spus: „Nu doar că El îmi pregătește o masă, ci o pregătește și mă invită public la masa Lui”. Nu doar că toți credincioșii se bucură de ospățul la masa Lui, ci paharul pus înaintea lor curge de dă peste el vinul care înveselește inima. Într-un sens foarte real, acest psalm Îl anticipează pe Mesia, care vine ca Bunul Păstor. Acest Mesia este în același timp Cel care se referă la Sine ca Pâinea vie care a venit din Cer (Ioan 6:51). Imaginea păstorului din Vechiul Testament își găsește împlinirea în Noul Testament în Hristos Isus, Bunul Păstor care Își dă viața pentru oile Sale și care nu este unul plătit, care fuge când vin lupii. Totuși, în același timp, El împlinește și experiența istorică a manei venită din Cer în perioada existenței evreilor în pustie. Dumnezeu le-a trimis provizii zilnice ca să le satisfacă nevoile trupești, hrănindu-i cu mană din Cer. Acea imagine este folosită în Noul Testament când Isus este numit „Pâinea” care se poartă în Cer ca să hrănească poporul Său.

Dacă vrem să înțelegem acea împlinire a Împărăției în Cina Domnului, trebuie să ne uităm la Matei 22 și la pilda nunții fiului de împărat:

Isus a luat cuvântul, și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat,

care i-a făcut nuntă fiului său. I-a trimis pe robii săi să îi cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăși alți robi și le-a zis: „Spuneți-le celor poftiți: „Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă’. Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui, și altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât. Când a auzit împăratul s-a mâniat; a trimis oștile sale, i-a nimicit pe ucigașii aceia, și le-a ars cetatea. Atunci a zis robilor săi: „Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor, și chemați-i la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi’. Robii au ieșit la răspântii, i-au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți. Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. ‚Prietene’, i-a zis el, ‚cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?’ Omul acela a amuțit. Atunci împăratul le-a zis slujitorilor săi: ‚Legăți-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (v. 1-14).

În această pildă există deopotrivă un element înfricoșător al judecății și un element atrăgător al făgăduinței unei binecuvântări indescriptibile. Amintiți-vă că, atunci când Hristos a venit, sosirea Lui în lume a fost definită în termenii cuvântului *krisis* din limba greacă, cuvânt de unde avem și noi termenul *criză*. Venirea Lui

a adus o despărțire categorică între cei care aveau să Îl primească și cei care aveau să Îl respingă. În Ioan 1:11 ni se spune că Isus a venit la ai Săi, adică la poporul evreu, dar poporul Său nu L-a primit. Într-un sens, această pildă este o recapitulare a istoriei Israelului, pe care Dumnezeu l-a invitat să fie mireasa Lui, dar ei au refuzat să vină la nunta Lui. Evreii nu erau interesați de asta, având lucruri pe care le considerau mai bune. De aceea, ei au plecat acasă. Ei au făcut orice pentru a nu răspunde la invitația la celebrarea nunții, invitație pe care le-o făcuse Domnul Dumnezeu lor. Când robii împăratului au ieșit să îi invite, ei i-au ucis. Cine erau acești robi? Evident, erau profeții Israelului, care au fost uciși de poporul ales al lui Dumnezeu. În final, Dumnezeu a spus: „Fiul Meu va avea o mireasă, o Împărăție și o nuntă unde vor fi o mulțime de oaspeți”. De aceea, El i-a trimis pe robi la drumuri și la răspântii să găsească oameni care nu erau parte din comunitatea invitată inițial. Este evident că pasajul de aici se referă la aducerea de către Dumnezeu a Neamurilor, care erau străini de legământul cu Israel. El îi dă pe acești oameni Fiului pentru a celebra nunta cu mireasa Lui.

În cartea Apocalipsa avem alte referințe la ospățul nunții Mielului. Astfel, citim următoarele în capitolul 19:

După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aleluia! Ale Domnului, Dumnezeului nostru, sunt mântuirea, slava, cinstea

și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat-o pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei”. Și au zis a doua oară: „Aleluia!.. Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!” Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și I s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: „Amin! Aleluia!” Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: „Lăudați-L pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi, care vă temeți de El, mici și mari!” Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat”. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților). Apoi mi-a zis: „Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Apoi mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!” Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui, dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei)” (v. 1-10).

În această ultimă carte a Noului Testament, avem oportunitatea de a vedea un crâmpei din viitor. Ioan vede aici ospățul nunții Mielului, care este gata pentru mireasa Lui, Biserica. Va veni o zi când toți cei care au

fost credincioși lui Hristos vor fi strânși laolaltă în Cer pentru această celebrare fericită, pentru această nuntă finală cu Hristos, eveniment care va fi marcat de un ospăț care va depăși orice ne-am putea imagina în această lume.

Cunoscând această făgăduință viitoare care parcurge învățătura Noului Testament, putem vedea referințele legate de ea în instituirea Cinei Domnului. Isus le captează și le îndreaptă atenția ucenicilor către momentul viitor când El va sta cu poporul Său și va sărbători la ospățul Împărăției lui Dumnezeu din Cer. El va fi o celebrare grandioasă. De fiecare dată când celebrăm Cina Domnului în această lume, ar trebui să privim *nu doar* înapoi, către ceea ce Hristos a împlinit în trecut, ci și către ospățul viitor care încă nu este realizat. Mai avem încă multe lucruri pe care să le trăim în Împărăția lui Dumnezeu. Am experimentat inaugurarea Împărăției în viața, moartea și învierea lui Hristos, dar noi încă așteptăm culminarea ei finală, viitoare. Așadar, când sărbătorim Cina Domnului, noi vedem că ea nu este doar un semn a ceea ce s-a petrecut deja, ci și un semn și o pecete a ceea ce se va petrece în viitor.

În Vechiul Testament, Israelul, poporul lui Dumnezeu, celebra Paștele o dată pe an. Acest Paște le îndrepta evreilor privirile înainte către o împlinire viitoare, când Mielul pascal avea să fie jertfit pe Calvar. Astăzi, de fiecare dată când celebrăm Cina Domnului,

noi privim în același timp și în viitor, către făgăduința ospățului nunții Mielului cu mireasa Lui. În felul acesta, Cina Domnului este o pregustare a Cerului. Va veni o zi când Îl vom vedea pe Mire în toată slava Lui și când vom vedea biserica dată Lui în desăvârșire. Acesta este sensul în care Cina Domnului privește către viitor.

Capitolul 4

TRUP ȘI SÂNGE REAL?

Care este sensul prezent al celebrării Cinei Domnului? Am văzut care este sensul ei legat de trecut și de viitor, care cum rămâne cu prezentul? Pe acest aspect s-au concentrat marea majoritate a controverselor legate de Cina Domnului.

De-a lungul istoriei bisericii, majoritatea oamenilor au fost în favoarea perspectivei care pretinde o prezență reală a lui Hristos la Cina Domnului. Cu alte cuvinte, pretenția ar fi că ne-am afla într-o părtășie reală cu El la masă. Desigur, nu toți credincioșii susțin că ar exista un fel special în care El ar fi prezent la Cina Domnului, dar această situație este minoritară. În orice caz, controversa legată de prezența lui Hristos în Cină merge mult mai adânc. Majoritatea oamenilor au susținut că Isus este prezent în mod real, însă aspectul disputat se referă la modul în care se manifestă acea prezență. Divergențele țin de răspunsul dat de unii sau alții la următoarea întrebare: În ce fel este Hristos prezent la Cina Domnului?

Parte din această chestiune se concentrează pe felul în care prezența Lui este descrisă prin cuvintele pe care El le-a folosit la instituirea Cinei. Toate cele trei

Evangelii sinoptice ne arată că Isus spune: „Acesta este trupul Meu”. Istoric vorbind, esența controverselor se leagă de cuvântul *este*. Cum trebuie înțeles acest *este*? Când se spune despre ceva că „este” altceva, verbul *a fi* servește ca un semn de egalitate. Poți inversa predicatul și subiectul fără să riști deloc pierderea sensului. De exemplu, cineva poate spune că „un burlac este un bărbat necăsătorit”, și nu există nimic în expresia predicativă care să nu fie deja prezent în noțiunea de burlac, din subiectul propoziției. Termenul *este* din acea propoziție servește ca semn de egalitate. Am putea să inversăm exprimarea și să spunem că „un bărbat necăsătorit este un burlac”.

În plus față de această folosire a verbului *a fi*, mai există și folosirea lui metaforică, caz în care verbul *a fi* poate avea sensul de „reprezintă”. De exemplu, gândiți-vă la afirmațiile „Eu sunt” ale lui Isus din Evanghelia după Ioan. Isus spune: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu sunt Ușa prin care oamenii trebuie să intre. Eu sunt Calea; Eu sunt Adevărul; Eu sunt Viața”. Din simpla lectură a acestor pasaje rezultă clar că Isus folosește sensul reprezentativ al verbului *a fi* într-un fel metaforic. Când El spune, „Eu sunt Ușa”, El nu vrea să spună că ar avea balamale și un fel de ușă de lemn. El vrea să spună că, „Eu sunt”, metaforic vorbind, „punctul de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Când intri pe o ușă, trebuie să treci prin ea. În același

fel, dacă vrei să intri în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să treci prin Mine”.

Când ajungem la cuvintele folosite de Isus în instituirea Cinei Domnului, întrebarea evidentă pe care trebuie să ne-o punem este legată de felul cum Hristos folosește aici cuvântul *este*. Vrea oare Isus să spună: „Această pâine pe care o rup este cu adevărat trupul Meu și acest pahar de vin, pe care l-am binecuvântat, este sângele Meu fizic?” Când oamenii beau vinul la Cină, oare ei beau în realitate sângele Lui fizic? Când mănâncă pâinea de la Cină, mănâncă ei în fapt carnea Lui? Acesta este elementul aflat în dispută.

Trebuie să ne amintim că, în Roma primului secol, creștinii fuseseră acuzați de canibalism. Existau zvonuri că ei se întâlneau în locuri secrete, cum ar fi catacombele, pentru a devora trupul cuiva și pentru a-i bea sângele. Ideea unei legături reale între pâine și trup și între vin și sânge a apărut foarte devreme în istoria bisericii.

În secolul al XVI-lea, luteranii și reformații au descoperit că principalul obstacol între ei era felul în care înțelegeau Cina Domnului. Ei erau de aceeași opinie în orice altă doctrină. Martin Luther a insistat pe sensul identității din cuvântul *este*. În mijlocul discuțiilor, el repeta aproape obsesiv expresia din limba latină *hoc est corpus meum* – „acesta este trupul Meu” și a insistat asupra acestui aspect.

Una dintre controversele majore ale Reformei din secolul al XVI-lea avea de-a face cu felul în care romano-catolicii înțelegeau Cina Domnului. Perspectiva Bisericii Romano-Catolice de atunci și de acum este cunoscută sub numele de *transsubstanțiere*. Aceasta este perspectiva potrivit căreia substanța pâinii și a vinului se transformă supranatural în trupul și sângele real ale lui Isus atunci când cineva participă la Cina Domnului. Dar a existat o obiecție simplă față de această gândire. Când luăm parte la Cina Domnului, pâinea și vinul arată mereu ca pâine și vin, au același gust, se simt la fel și rămân neschimbate. Nu se poate observa nicio schimbare între pâine și vin dinainte și după consacrarea lor. Cineva poate spune pe bună dreptate: „Îmi vorbiți despre un miracol al lui Hristos ca și cum El ar fi prezent fizic aici, dar nu văd nimic de acest fel petrecându-se. Elementele par exact aceleași ca mai înainte”.

Pentru a rezolva problema pâinii și a vinului, Biserica Romano-Catolică a venit cu o formulă filozofică. Ea s-a dus înapoi și a împrumutat de la Aristotel unele argumente filozofice pentru a-și explica înțelegerea.

Aristotel era preocupat de natura realității și a făcut deosebire între *substanța* unui obiect și *calitățile* lui. Termenul acesta se referea la o calitate exterioară, perceptibilă, a unui lucru. Dacă ai vrea să mă descrii, m-ai descrie în termenii greutateii, înălțimii, a hainelor pe care le port, a frizurii, a culorii pielii și a ochilor. În toate

aceste descrieri, te limitezi la calitățile mele exterioare, perceptibile. Tu nu știi ce sunt eu în esența mea personală. Eu nu cunosc esența adevărată a unei bucăți de cretă. Pot vedea forma ei cilindrică, duritatea și culoarea ei albă. Toate acestea sunt calități exterioare, perceptibile, ale cretei.

Aristotel credea că orice obiect avea propria substanță, și orice substanță își avea propriile calități corespunzătoare. Dacă aveai substanța unui elefant, aveai și calitățile sau trăsăturile acestuia. Pentru Aristotel, dacă arătai ca o rață, mergeai ca o rață și măcăneai ca o rață, erai o rață. Esența unei rațe manifestă întotdeauna trăsăturile unei rațe. Ori de câte ori vezi manifestările sau calitățile unei rațe, știi că ceea ce nu poți vedea dincolo de suprafață este esența raței.

Biserica medievală occidentală a împrumutat ceva din încercarea filozofică a lui Aristotel de a defini diferența dintre percepția exterioară și realitatea mai adâncă, definindu-și astfel doctrina transsubstanțierii. Romano-catolicii spuneau că în Mesă are loc un dublu miracol. Pe de o parte, substanța pâinii și a vinului se schimbă în substanța trupului și a sângelui lui Hristos, în timp ce, pe de altă parte, calitățile rămân neschimbate. Ce înseamnă asta? Înaintea minunii, ai substanța pâinii și calitățile pâinii, și substanța și calitățile reale ale vinului. Totuși, după minune, substanța pâinii și a vinului se schimbă, astfel că în locul lor ai de-a face cu

substanța trupului și a sângelui lui Hristos, deși calitățile pâinii și ale vinului rămân neschimbate. Exprimat altfel, ai de-a face cu trăsăturile pâinii și vinului, dar fără substanțele lor naturale. Al doilea miracol este că avem de-a face cu substanța trupului și a sângelui lui Hristos, dar fără calitățile trupului și ale sângelui natural. Acesta este sensul miracolului dublu. Ai parte de substanța unui lucru, dar de trăsăturile altuia. Este important să notăm că Aristotel însuși nu ar fi acceptat o astfel de gândire în lumea reală.

În urmă cu câteva zeci de ani, în Europa de vest a existat un teolog romano-catolic olandez care a publicat o lucrare intitulată *Christ the Sacrament of the Encounter with God* [Hristos, Sacramentul întâlnirii cu Dumnezeu], în care a introdus o idee complet nouă. El spunea că ceea ce are loc în miracolul Mesei nu este o transformare supranaturală a substanței unui lucru în substanța altuia. Nu era vorba de transsubstanțiere, ci de ceea ce el a denumit *trans-semnificație*. El spunea că, în Mesă, elementele pâinii și vinului îmbracă o semnificație cerească, că ar exista o schimbare reală în semnificația elementelor, chiar dacă natura lor rămâne neschimbată. El se baza pe catehismul olandez și pe scrierile altor teologi progresiști de la acea vreme, iar acest lucru a creat o controversă majoră în Biserica Romano-Catolică. În 1965, Papa a publicat o enciclopică intitulată *Mysterium Fidei*, „Taina credinței”, în care a răspuns la

această dilemă și a spus că nu doar că doctrina istorică a bisericii este neschimbătoare, ci și formularea ei. El a spus că modalitatea de formulare aristoteliană a transsubstanțierii va rămâne valabilă. Aceasta rămâne poziția oficială a Bisericii Romano-Catolice. Această enciclopică a respins efectiv orice soluții creative oferite de unii pentru a rezolva problema pe care o vedeau în ce privește transsubstanțierea.

Luther a obiectat față de transsubstanțiere, pentru că el credea că implica un miracol inutil. Luther credea că trupul și sângele ale lui Isus nu erau prezente real în elemente, dar ele sunt în, cu și sub ele. Elementele nu devin trupul și sângele lui Hristos, ci mai degrabă trupul și sângele sunt adăugate supranatural elementelor. În acest sens, el a susținut totuși prezența fizică a trupului și sângelui lui Hristos.

Reformații precum Jean Calvin și alții ca el au respins perspectiva lui Luther, deși nu pe temeiuri sacramentale, ci pe temeiuri cristologice. În capitolul următor vom căuta să înțelegem această respingere din partea reformaților, când vom trata subiectul naturii duble a lui Hristos.

Capitolul 5

NATURILE LUI HRISTOS

Dacă vrem să înțelegem motivele pentru care Calvin a respins perspectiva lui Luther asupra Cinei Domnului, va trebui să scotocim un pic prin istoria bisericii. De-a lungul istoriei bisericii au apărut diverse erezii legate de naturile umană și divină ale lui Hristos.

În anul 451, la Conciliul de la Calcedon, părinții bisericii au fost nevoiți să respingă aceste erezii pe două fronturi diferite. Pe de o parte, exista erezia monofizită, propusă de un om pe nume Eutihie. Potrivit gândirii acestuia, Hristos avea o natură care nu era nici pe deplin divină, nici pe deplin umană, ci mai degrabă avea o singură natură. Un fel de a prezenta sumar această perspectivă ar presupune să spunem că Hristos avea o natură umană îndumnezeită, sau o natură divină umanizată. În același timp, la cealaltă extremă se afla un eretic pe nume Nestorius. El susținea că, dacă ai două naturi, atunci trebuie să ai două persoane. El separa în felul acesta naturile divină și umană.

La Conciliul de la Calcedon, Biserica a afirmat că Hristos este *vera homo, vera deus*. Asta înseamnă că Hristos are două naturi distincte – una cu adevărat

umană și una cu adevărat divină – naturi care sunt unite într-o singură persoană, fără a fi amestecate. Prin această hotărâre, biserica a tratat eficace ereziile lui Eutihie și Nestorius. În plus, biserica a creionat ceea ce sunt denumite în mod obișnuit „cele patru negații de la Calcedon”. Aceste patru negații constituie, după toate probabilitățile, cea mai importantă învățătură care a rezultat din acest conciliu istoric al bisericii. La acest conciliu, organizat în secolul al V-lea, liderii bisericii au înțeles că lucrurile legate de întrupare constituiau o taină supremă. Ei știau că nu puteau spune cu toții, în fapt, că „au pătruns total în taina întrupării”. Totuși, ei doreau să afirme în același timp, fără echivoc, că există o unire perfectă între natura divină și natura umană, și că aceste două naturi sunt autentice. Totuși, felul în care unitatea întrupării este realizată rămâne învăluită în mister. De asemenea, ei au dorit să afirme că au înțeles suficient aceste lucruri pentru a respinge cu încredere ereziile de față care amenințau înțelegerea biblică a naturii duale a lui Hristos. Cele patru negații sunt următoarele: cele două naturi sunt unite fără a fi *amestecate*, fără *întrepătrundere*, fără *separare* și fără *divizare*. Oricum ai înțelege relația dintre natura umană și cea divină, nu este de dorit să te gândești la ele în termenii amestecării sau întrepătrunderii. În persoana Sa unică, umanitatea și dumnezeirea lui Hristos nu pot fi nici absorbite una de cealaltă, nici separate sau divizate între ele.

De-a lungul istoriei bisericii au existat încercări persistente de a lua una dintre cele două naturi ale lui Hristos și de a o folosi absorbind-o pe cealaltă. În teologia liberală, tendința a fost întotdeauna să se sfârșească cu un Isus eminentamente uman. De aceea, acest lucru conduce la un Isus care nu este divin. Umanitatea absoarbe dumnezeirea. Pe de altă parte, există uneori creștini foarte zeloși în încercarea lor de a proteja dumnezeirea lui Hristos. În zelul lor de ocrotire a adevărului biblic, ei ajung atât de obsedați de referințele la dumnezeirea Lui, încât, fără să vrea, lasă în urmă umanitatea Sa.

Când ajungem la Noul Testament, vedem umanitatea lui Hristos foarte clar. El însetează, Îi este foame, plânge și sângerează. Toate aceste elemente dovedesc natura Lui umană autentică. Dumnezeu nu are senzație de foame. El nu însetează. Natura divină nu sângerează. Acelea erau toate aspecte ale naturii Sale omenești. Răspunsul la întrebarea „cărei naturi îi aparține trupul lui Isus?” este unul evident. Trupul Său fizic este o manifestare a naturii Sale omenești, nu a celei divine.

În plus față de cele patru negații, mărturisirea de la Calcedon se încheie cu aceste cuvinte: „fiecare natură își păstrează atributele”. Asta înseamnă că, în întrupare, natura divină nu încetează să fie divină. Și tocmai acesta este aspectul în care ne apropiem de controversa legată de prezența lui Hristos la Cina Domnului. Dacă fiecare natură își păstrează atributele, atunci ce înseamnă că

natura omenească își păstrează atributele? Omniprezența nu este atributul naturii omenești. Cum este posibil ca natura omenească a lui Isus să fie simultan în mai mult de un loc?

Luteranii au răspuns la această obiecție dezvoltând o filozofie nouă a unui *communicatio idiomatum* - „comunicarea atributelor” - cu referire la doctrina lor despre omniprezență. *Omniprezența* are sensul de „prezent simultan aici, acolo și în orice alt loc”. Luteranii susțin că, dacă natura divină are abilitatea de a fi prezentă în mai mult de un loc în același timp, atunci puterea și atributul naturii divine este transmis naturii umane în momentul Cinei. Aceasta ar face posibil ca natura umană, inclusiv trupul omenesc al lui Hristos, să fie prezent simultan în orice loc. Natura umană a fost înzestrată cu un atribut divin. Prin contrast, bisericile reformate au spus că acest lucru încalcă Mărturisirea de la Calcedon prin amestecarea naturilor lui Hristos, astfel că cele două naturi nu își mai păstrează atributele specifice. Acesta este motivul pentru care Calvin și alții ca el au respins categoric perspectiva luterană asupra Cinei Domnului. Luther a insistat asupra prezenței trupești simultane a lui Isus în mai mult de un singur loc. Aici este atacată esența credinței noastre legată de natura lui Hristos, motiv pentru care reformații au afirmat prezența reală a lui Isus în sacrament, dar nu în aceeași manieră ca luteranii și romano-catolicii.

Capitolul 6

PREZENȚA LUI HRISTOS

În Mărturisirea de Credință de la Westminster (29.7) citim următoarele:

Participanții vrednici la sacrament, care se împărtășesc în exterior din elementele vizibile ale acestuia, se împărtășesc și lăuntric prin credință, în mod real și categoric, totuși nu carnal și corporal, ci spiritual. Procedând astfel, ei Îl primesc și se hrănesc în sens spiritual cu Hristosul crucificat și cu toate beneficiile morții Lui. Astfel, trupul și sângele lui Hristos nu sunt prezente fizic, trupește în, cu sau sub pâine și vin. Deci, ele sunt tot atât de real prezente, dar spiritual, prin credința credincioșilor în acest sacrament, cum sunt și elementele exterioare pentru simțurile omenești.

În mărturisirea noastră de credință vedem făcută o deosebire între prezența reală a lui Isus și prezența Lui fizică. Atunci când formulează această noțiune a prezenței reale a lui Isus, ea face referire la faptul că El este prezent cu adevărat, vorbind în mod *spiritual*. Uneori noi spunem, „nu pot fi cu tine duminica viitoare, dar voi fi acolo în duh”. Ce vrem să spunem prin asta? Asta

înseamnă că, deși voi fi absent în termenii locului fizic, mă voi gândi la tine. Putem să considerăm aceasta ca un fel de prezență spirituală, dar ne-ar veni greu să înțelegem că sensul de a fi prezent undeva în duh înseamnă o prezență reală. Și este cert că nu la aceasta se referă Mărturisirea și nu la asta se gândeau reformatorii precum Jean Calvin atunci când au vorbit despre prezența reală, spirituală a lui Hristos în Cina Domnului.

Ce voia Calvin să spună? Mai înainte de toate, vreau să începem cu o formulă importantă a lui Calvin, care este exprimată prin fraza din limba latină *finitum non capax infinitum*. Aceasta ilustrează un principiu filozofic extras din rațiune sau din logică. El spunea că ceea ce este finit nu poate cuprinde infinitul. Dacă ai o cantitate infinită de apă, nu poți cuprinde acea cantitate de apă într-un pahar de jumătate de litru. Este simplu de înțeles, nu-i așa?

În ceea ce privește natura umană a lui Isus, Calvin a spus că trupul omenesc al lui Isus nu putea cuprinde dumnezeirea infinită a Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este pur și simplu un alt fel de a spune că, în timp ce trupul omenesc al lui Isus nu este omniprezent, natura divină a lui Hristos este. Totuși, Calvin nu a spus că Hristos este prezent cu adevărat în Cina Domnului, în natura Sa divină, ci că, în Cina Domnului, cei care iau parte la ea sunt cu adevărat întăriți și hrăniți de natura omenească a lui Hristos. Cum este posibil acest lucru,

dacă natura omenească nu este omniprezentă? Calvin a spus că El este făcut prezent față de noi prin natura divină.

În Noul Testament, Isus vorbește despre plecarea Lui dar și despre rămânerea Lui: „Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta și, cum le-am spus Iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum” (Ioan 13:33). Ucenicii L-au văzut înălțându-Se la Cer, și totuși El le-a spus ucenicilor Lui următoarele: „Chiar dacă voi pleca într-un sens, totuși, în alt sens, Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârșitul veacului”. Isus a vorbit astfel despre o prezență și despre o absență. În plus, când Pavel vorbește despre lucrarea pământească a lui Hristos, el spune că nu L-a cunoscut niciodată pe Hristos în „*kata sarka*”, adică în trup. El nu L-a văzut niciodată în întruparea Lui pământească. Apostolul nu L-a cunoscut în decursul lucrării Lui pământești. Biblia spune că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu, iar ideea este că El nu Se mai află aici, pe pământ, în termenii prezenței Sale vizibile și fizice.

Catehismul Heidelberg vorbește despre acest lucru când spune: „În ce privește natura umană a lui Hristos, ea nu mai este prezentă cu noi”. Biserica a înțeles întotdeauna că natura umană s-a înălțat la cer. „În ce privește natura Sa divină”, spune Catehismul, „El nu este niciodată absent din noi”. Chiar dacă Hristos, în natura Sa umană, S-a înălțat la cer, natura Lui

divină rămâne omniprezentă și este prezentă în special în biserică. Înseamnă asta că, la momentul înălțării, natura umană a mers la Cer și a părăsit natura divină, așa încât unirea perfectă a celor două a fost distrusă? Nu! Întruparea rămâne încă o realitate. Ea a fost o realitate chiar și la moartea lui Hristos. La moartea Lui, natura divină a fost unită cu un trup omenesc. Sufletul omenesc a mers la cer și sufletul acela din cer a fost unit cu natura divină. Trupul omenesc care a fost în mormânt a rămas unit cu natura divină. Așadar, natura umană este localizată pentru că ea rămâne umană, dar ea se află acum în alt loc decât această lume. Cu toate acestea, în Cer, natura umană rămâne perfect unită cu natura divină.

Amintește-ți că, atunci când ești în părtășie cu natura divină, ești în părtășie cu Persoana Fiului lui Dumnezeu și cu tot ceea ce este El. Când Îl întâlnesc aici, în natura divină, și intru în părtășie cu Persoana lui Isus, această natură divină rămâne conectată și unită cu natura umană. Prin părtășia cu natura divină, eu nu am părtășie doar cu natura divină, ci și cu natura umană, care se află într-o unire perfectă cu cea divină, fără ca natura umană să ia asupra ei abilitatea divină de a fi omniprezentă. Țineți minte că natura umană nu este separată în niciun moment de cea divină, așa că putem păstra unitatea celor două naturi și aspectul de localizare al naturii umane fără îndumnezeirea naturii umane. Cu toate acestea, Persoana lui Hristos poate fi

prezență în mai mult decât un loc și timp în virtutea omniprezenței naturii divine.

Este important să vedem diferența dintre această perspectivă și cea romano-catolică. Gândirea romano-catolică împuternicește natura umană să se coboare pe pământ simultan în toate aceste locuri diferite. În felul acesta, poți să găsești trupul omenesc al lui Hristos în toate parohiile romano-catolice din această lume. Noi respingem această idee, pentru că trupul lui Hristos este în Cer. Noi ne întâlnim cu Persoana lui Hristos în toate bisericile noastre și intrăm în părtășie binecuvântată cu întregul Hristos în virtutea contactului pe care îl avem cu natura Lui divină, dar trupul Lui omenesc rămâne în Cer. Acest lucru este consecvent cu felul în care Isus vorbește în Noul Testament atunci când spune că va pleca la Cer, dar că va rămâne cu noi. Prezența pe care El o promite în Noul Testament este o prezență reală și o părtășie reală cu poporul Său.

Gândiți-vă din nou la ceea ce spune Mărturisirea de la Westminster:

Participanții vrednici la sacrament, care se împărtășesc în exterior din elementele vizibile ale acestuia, se împărtășesc și lăuntric prin credință, în mod real și categoric, totuși nu carnal și corporal, ci spiritual. Procedând astfel, ei Îl primesc și se hrănesc în sens spiritual cu Hristosul crucificat și cu toate beneficiile morții Lui. Astfel, trupul și sângele lui Hristos nu sunt prezente fizic, trupește în, cu sau sub pâine și

vin. Deci, ele sunt tot atât de real prezente, dar spiritual, prin credința credincioșilor în acest sacrament, cum sunt și elementele exterioare pentru simțurile omenești.

Ca urmare a prezenței Fiului lui Dumnezeu în dumnezeirea Lui, noi ne întâlnim în mod real cu întreg Hristosul în Cina Domnului și suntem hrăniți de Pâinea cerească.

Vreau să adaug o notă finală cu privire la învățătura Bisericii Romano-Catolice legată de Cina Domnului. Romano-catolicii cred că Mesa constituie o repetare a morții jertfitoare a lui Hristos de fiecare dată când ea este celebrată. Este ca și cum Hristos ar fi răstignit din nou. Evident, Biserica Romano-Catolică susține că există o diferență între jertfa inițială pe care Hristos a făcut-o pe Calvar și felul în care jertfa este făcută în Mesă. Diferența este aceasta: la Calvar, moartea jertfitoare a lui Hristos a fost una care a implicat sânge real. Era o jertfă sângeroasă. Jertfa făcută astăzi este o jertfă fără sânge. Cu toate acestea, catolicii pretind că ea este o jertfă adevărată și reală. Tocmai acest aspect ca și doctrina transsubstanțierii au fost ceea ce a dat naștere la mare parte din controversa din secolul al XVI-lea, pentru că reformatorilor li s-a părut că ideea unei repetări de orice fel atacă în mod clar conceptul biblic că Hristos a fost jertfit odată pentru totdeauna. Așadar, în perspectiva romano-catolică a naturii jertfitoare a Mesei,

reformatorii au văzut o repudiare a caracterului unic și irepetabil al jertfei făcută de Hristos prin ispășirea Lui (Ioan 19:28-30; Evrei 10:1-18).

.

Capitolul 7

BINECUVÂNTARE ȘI JUDECATĂ

În plus față de doctrina transsubstanțierii și a repetării jertfei lui Isus, există și alte aspecte ale perspectivei romano-catolice asupra Cinei Domnului care au fost problematice pentru reformatori.

Haideți să aruncăm o privire asupra textului din 1 Corinteni 10:14–22:

De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine. Uitați-vă la Israelul după trup: cei ce mănâncă jertfele, nu sunt ei în împărtășire cu altarul? Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor, este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți

lua parte la masa Domnului și la masa dracilor. Sau vrem să Îl întărâtăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

Pavel formulează aici avertismente categorice împotriva amestecării Cinei Domnului cu practicile idolatre. Se pare că unii dintre creștinii din Corint participau deopotrivă la serviciile creștine și la festivalurile și mesele păgâne. Acest lucru l-a provocat pe Pavel să trateze chestiunile legate de consumul cărnii jertfită idolilor. De multe ori, după ce aceste servicii păgâne se încheiau, carnea folosită pentru jertfe era vândută în piață. Unii creștini aveau scrupule în legătură cu acest lucru și își spuneau ceva de genul: „nu vreau să am nimic de-a face cu orice fel de carne folosită în vreun fel în ceremonii păgâne”. Ei credeau că era ceva păcătos să mănânce carne jertfită idolilor. Pavel răspunde afirmând că nu există nimic inerent păcătos în carne. Felul în care ea fusese folosită înainte de a fi vândută pe piață nu ar fi trebuit să stârnească niciun fel de preocupare deosebită din partea creștinilor (1 Cor. 8).

Din vremuri foarte timpurii, biserica a trebuit să se lupte cu pătrunderea idolatriei în practica liturgică, în special în ce privește Cina Domnului. Întorcându-ne la chestiunea transsubstanțierii, ne amintim că problema pe care Calvin a văzut-o se referea la îndumnezeirea naturii omenești a lui Hristos. Calvin a spus că acest lucru ar fi cea mai subtilă formă de idolatrie posibilă.

Deoarece Hristos este Dumnezeu-om, El este Fiul lui Dumnezeu, iar Noul Testament ne cheamă să Îi aducem închinare. Noi ne închinăm Persoanei, dar nu extrapolăm natura umană din cea divină și nu ne închinăm naturii umane separat de unirea ei cu a doua Persoană a Sfintei Treimi. Închinarea adusă naturii umane a lui Isus separat de unirea ei cu Fiul divin al lui Dumnezeu ar însemna pură idolatrie, pentru că ar presupune să îi atribuim un element divin aspectului creat al lui Isus.

Dar trebuie să fim foarte atenți în aceste lucruri. Biserica se închină întregii Persoane a lui Hristos, dar El este vrednic de închinare ca urmare a naturii Sale divine, nu ca urmare a naturii Lui omenești. De aceea, reformatorii, și în special Calvin, au fost îngrijorați în legătură cu practicile bisericii medievale referitoare la închinarea adusă naturii umane a lui Isus.

Dacă veți merge într-o biserică romano-catolică din zilele noastre, veți observa că ei îngenunchează. Ei își pleacă un genunchi, apoi se așează. Dacă observați Mesa, veți vedea și că preotul îngenunchează în mijlocul rituelului. De ce? Obiectul îngenuncherii este cortul. Cortul este în mod uzual o cutie aurită așezată la partea de sus a altarului, iar în acel cort aurit este pusă pâinea care a fost consacrată. Romano-catolicii cred că acea pâine devine trupul real al lui Hristos. Astfel, motivul îngenuncherii și al plecării este acela de a se pleca în fața unui lucru consacrat. Catolicii văd acea pâine consacrată ca

un obiect de închinare, iar reformatorii obiectează vehement împotriva acestei practici. Ei ar spune ceva de genul: „De ce să se plece oamenii înaintea pâinii consacrate? Chiar dacă ar fi devenit natura umană a lui Isus, nu ar fi un lucru corect să ne plecăm în fața naturii umane”.

A mai existat un aspect controversat legat de Cina Domnului. El a avut de-a face cu felul în care biserica înțelege ce se petrece în fapt în scena Mesei. După ce are loc consacrarea, Biserica Romano-Catolică spune că ceea ce se petrece în Mesă este repetarea jertfei lui Hristos pe cruce. Ei arată clar că această repetare a jertfei este făcută într-un fel lipsit de sânge real, însă insistă că jertfa aceea este una reală. De aceea, chiar dacă avem de-a face cu o jertfă nesângeroasă, Hristos este simbolizat ca jertfit în mod real de fiecare dată când Mesa este oferită. Reformatorii au considerat acest act ca fiind blasfemiator, pentru că ei au spus că el respinge ceea ce ne învață cartea Evrei, anume că Hristos S-a jertfit pe Sine odată pentru totdeauna (Evrei 10:10). Suficiența și perfecțiunea ispășirii pe care Hristos a făcut-o pe Calvar a fost atât de completă, încât repetarea ei ar însemna denigrarea valorii supreme a ispășirii făcută acolo odată pentru totdeauna.

În Mărturisirea de Credință de la Westminster există următoarea afirmație (29.4):

Mesele particulare sau primirea acestui sacrament de la un singur preot sau de la oricare altă persoană, ca și oprirea paharului de la oameni, închinarea înaintea elementelor, ridicarea lor în sus sau plimbarea lor încolo și înapoi spre a fi adorate, sau rezervarea lor pentru orice întrebuințare religioasă ulterioară, sunt contrare naturii acestui sacrament și instituirii făcută de Hristos.

Vedem din nou că protestanții au reacționat foarte categoric față de teologia Mesei, urmând avertismentele lui Pavel din 1 Corinteni 10. Dar 1 Corinteni 10 nu este singurul pasaj în care Pavel face astfel de avertismente. El aduce avertismente și mai categorice în 1 Corinteni 11 cu privire la abuzul Cinei Domnului. Pavel scrie:

Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud pentru că vă adunați laolaltă nu ca să vă faceți mai buni, ci ca să vă faceți mai răi. Mai întâi de toate, aud că atunci când veniți la adunare, între voi sunt dezbinări. Și în parte o cred, căci trebuie să fie și partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni. Când vă adunați dar în același loc, nu este cu puțință să mâncați Cina Domnului. Fiindcă atunci când stați la masă, fiecare se grăbește să-și ia cina adusă de el, înaintea altuia; așa că unul este flămând, iar altul este beat. Ce? N-aveți case pentru ca să mâncați și să beți acolo? Sau disprețuiți Biserica lui Dumnezeu și vreți să-i faceți de rușine pe cei ce n-au nimic? Ce să vă zic? Să vă laud? În privința aceasta nu vă laud. Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și, după ce I-a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el”. Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunați spre osândă. Celelalte lucruri le voi rândui când voi veni (v. 17-34).

Este evident ce se petrecea acolo. Ospățul memorial agape, care era celebrat în legătură cu Cina Domnului în biserica primară și care trebuia să illustreze moartea lui Hristos și repetarea Paștelui, devenise o ocazie pentru egoism și lăcomie fără limite în biserica din Corint. Oamenii se împingeau unul pe altul ca să ajungă la

masă așa încât să se îmbuibe cu mâncare, în timp ce alții rămâneau flămânzi. Cu alte cuvinte, tot sensul celebrării Cinei Domnului era distrus prin acest comportament. De aceea, Pavel a trebuit să vorbească despre două probleme din Corint. Pe de o parte, el a vorbit despre amestecul idolatriei în celebrarea Cinei Domnului și denigrarea sanctității acestui eveniment de către oameni care transformau Cina într-un picnic al bisericii caracterizat de lăcomie. Acesta este contextul în care Pavel aduce aceste avertismente foarte dure legate de celebrarea Cinei Domnului.

Ca urmare a acestei învățături, unul dintre principiile categorice care a rezultat din reforma protestantă legat de Cina Domnului este acela la care noi ne referim prin expresia „îngrădirea mesei”. În anumite biserici, înainte de celebrarea Cinei Domnului, slujitorii bisericii îi avertizează pe oamenii care nu sunt membri aflați în stare spirituală bună într-o biserică evanghelică, spunându-le să se abțină să participe la sacrament. Ei le amintesc celor din congregație că Cina Domnului este doar pentru creștinii cu adevărat pocăiți. Există chiar unele biserici care nu vă vor permite să participați la Cina Domnului decât dacă sunteți membri în acea congregație. Dacă sunteți vizitatori, sunteți descurajați să participați, chiar dacă sunteți creștini.

Scopul îngrădirii mesei nu este acela de a-i exclude pe oameni dintr-un fel de principiu al aroganței,

ci mai degrabă pentru a-i proteja de consecințele înfricoșătoare indicate aici de apostolul Pavel, atunci când vorbește în acest capitol despre *manducatio indignorum*, care înseamnă „a mânca și a bea în chip nevrednic”. Când cineva participă la Cina Domnului în chip nevrednic, în loc să bea un pahar al binecuvântării, bea un pahar al blestemului. Astfel de oameni mănâncă și beau spre condamnare, iar Dumnezeu nu Se va lăsa batjocorit. Dacă oamenii celebrează cea mai sacră dintre activitățile din biserică într-un mod nevrednic, ei se expun judecății lui Dumnezeu.

Teologul elvețian Oscar Cullman a spus că cel mai neglijat verset din întreg Noul Testament este 1 Corinteni 11:30: „Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm”. Unii teologi susțin că sensul pasajului din 1 Ioan 5:16–17 este că Dumnezeu nu îi va trimite în Iad pe creștinii care au folosit greșit și au abuzat Cina Domnului, dar El ar putea să le ia viețile.

Ideea pe care o susține Pavel aici este că sacramentul Cinei Domnului este unul care ne cere un anumit discernământ. Noi trebuie să discernem ce anume facem. Noi trebuie să venim cu o atitudine potrivită, de smerenie și pocăință. Evident, ideea nu este să îi excludem pe oameni de la masă. Nimeni nu este vrednic, în ultimă instanță, să vină la părășie cu Hristos. Noi, cei care suntem nevrednici în noi înșine, venim să fim părtași cu

Hristos tocmai ca urmare a nevoii noastre. Dar trebuie să venim cu o atitudine de dependență, nu de aroganță, mărturisindu-ne păcatele și punându-ne credința doar în El pentru mântuirea noastră. Dacă tratăm aceste lucruri sacre într-o manieră ipocrită, Dumnezeu nu ne va socoti nevinovați. Iată de ce trebuie să analizăm semnificația acestui sacrament.

Atunci când participăm la Cina Domnului, ne întâlnim cu Hristosul cel viu, primim beneficiile părtășiei cu Pâinea cerească, și totuși, în același timp, trebuie să ne păzim de orice formă de comportament sau distorsionare a acestui sacrament care ar putea să stârnească dezgustul lui Dumnezeu față de noi.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God, Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

De ce frâng creștinii pâinea împreună?

În noaptea când a fost trădat, Isus a luat ultima masă cu ucenicii Lui. Ce anume a fost atât de important la această masă, și care este importanța ei continuă în viața bisericii?

În această carte, Dr. R.C. Sproul explică originile a ceea ce noi numim Cina Domnului și sensul din spatele pâinii și a vinului. Dr. Sproul le reamintește creștinilor să nu trateze cu superficialitate această masă, ci să își pregătească inimile pentru primirea Cinei Domnului.

În această carte, Dr. R.C. Sproul explică de ce trebuie să ne calibrăm conștiințele după Biblie. Prin aplicații practice, el demonstrează felul cum studiul Scripturii de ajută ca, prin harul lui Dumnezeu, să ne formăm o conștiință creștină matură.

Seria de cărți **Întrebări Cruciale**, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate de creștini și de necredincioșii curioși deopotrivă.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

**BIBLIOTECA
LIGONIER**